

El pescador que escoltava les onades...

Diuen que a l'orient llunyà, els elements de la natura poden parlar i comunicar-se entre ells. Així, el vent pot cridar fort quan bufa i pot xiuxiuejar suau quan és brisa.

Igualment, les onades, quan s'acosten al mar, xerren entre elles com si la remor del mar fos la seva veu.

Diuen que una vegada, un pescador que fondejava en la soledat d'una tarda d'estiu, va escoltar com una ona gran, bella, ràpida i plena de vida, entristida, va dir a una seva companya:

- Amiga! Estic molt preocupada! Cada vegada que m'alço amunt, veig de lluny com les nostres companyes més avançades, s'estavellen contra les roques de la costa i desapareixen per sempre més. En poc temps, nosaltres també arribarem a la platja i les roques ens faran morir i desapareixerem... És la nostra fí!

La seva amiga, que també era una altra ona com ella, però una mica més petita i jugadissa, li respongué:

- Però mira que ets ingènua! Que no veus que l'únic que desapareixerà serà la nostra forma actual, i que en realitat estarem juntes per sempre més? Nosaltres som essència. El que veus de tu ara, només és una forma de manifestar la teva essència. I juntes, tu i jo i totes les ones que ens han precedit, les que ens acompanyen i les que vindran, formem una cosa que es diu "Mar". Quan morim a la platja, encara estarem més unides que mai!

D'un pescador que es dedica a escoltar les onades quan va a pescar...

- *El que veiem, només és una manifestació de la nostra essència.*
- *Les persones no són illes separades, estem connectats: aquest és el nostre sentit com a humans.*
- *La transformació ens fa canviar unes emocions per unes altres, sense haver de reprimir-les.*
- *Res no desapareix... tot es transforma.*

Adaptat
Santi López-Villa